

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: IMPROVISATION OM BORD

Citation: Drachmann, Holger: "IMPROVISATION OM BORD", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 320. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid82362/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Du ser Mædea, rasende i Hulen,
 Beredt at røve Børneflokkens Liv;
 Du ser Araberen i Løvekulen,
 En Kamp paa Liv og Død, med Klo mod Kniv.
 Bestandig er det Lidelsernes Dybde,
 Udmaalt med ømt, men mandigt Kunstnerblik,
 Som vækker Angsten her i Hulens Krypte
 Ved den Vision, som Sjælens Øje fik.

Bestandig slaar en Luftning os i Møde
 Fra disse Tavler som fra Livet selv.
 Ved disse Syner vore Kinder gløde,
 Og Blodet bruser gennem Aarens Elv.
 Det er os selv, vor Lykke, vore Kvaler,
 Vort Kød og Blod, og ingen købt Model,
 Som gennem disse stumme Læber taler,
 Og tolkes af den mægtige „Rebel“.

Bestandig er det Aandens Blink, som bryder
 Sit Lyn igennem denne Farveglød.
 Bestandig flammer Farven op og byder
 Med mægtig Herskerstømme: „Linjens“ Død! —
 Det er en Troldmand, som af Morgenskæret,
 Af Nattens Halvlys, Solnedgangens Pragt
 Har vævet sig en Kappe, Frit for Vejret
 Henvifter Væverens Vidunderdragt.

IMPROVISATION OM BORD

Snart er de lyse Nætters Tid forbi,
 Og Mørket stiger bag de dybe Vande,
 Og Bølgen spiller op den Melodi,
 Som nu kun nynnes svagt ved Sundets Strande.

Snart strækker Fuglen Vingen over Hav
 Og sætter Kursen efter fjerne Zoner,
 Snart vil Naturen sørge paa sin Grav:
 Da maa vi synge vel i andre Toner.

Men endnu spreder Sommernattens Skær
 Ud over Sø og Land de lyse Vinger,
 Og endnu tegner højt bag Skovens Træer
 Daggryets Gud sit Navn med gylden Finger.

Og endnu driver Nattens Bris vor Baad,
 En stille Vandringsmand ad stille Veje,
 Og endnu har til Sang og Klang vi Raad,
 Vi, som har Morgenskærets Guld i Eje. —

Daggryets Gud vi ofrer Vinens Glød,
 Til dig en Hymne efter Vinen følger,
 Og sizar vor Time, giv os da en Død
 Som Shelleys i Toscanerhavets Bølger!

WILHELM MARSTRAND

Død den 30te Mars 1873.

Betrukket med sort
 Var Salen, som huser de hvide Guder.
 Træt, paa de simple Fyrretræspuder,
 Ydmyg, hvor Phoebus Apollo troner,
 Hvilede Mestren. — Saa bar de ham bort
 Under Sørgemusikens Toner.

Et blændende Dagslys. En nysgerrig Mængde.
 Man gik gennem Staden i hele dens Længde,
 Alle maatte vige.
 Saa jordede man Mestren, mens Foraarets rige,
 Skabende Haand lod derude i Haven
 Spirer og Knopper flokkes om Graven,
 Og Soien vil forme, og Solen vil male,
 Et Mylder vil blive vækket af Dvale,
 Billeders Mængde i farverig Glæden
 Vil omringe Graven. — Saa glemme vi Døden,
 Og tænke os Mestren hvilende rolig,
 En Kunstner end i sin Kunstnerbolig ...

Han var blandt de faa, som paa Vuggen fik
 Et Smil af det luende Gudeblik,
 Et Indvielsens Kys paa sin Pande.